

Душан Вујмиловић

У периоду од 14. до 26.11.2003. године у Банском двору одржана је изложба керамике Душана Вујмиловића. Рођен је у Милошевцима код Лакташа 1938. године. Након завршене Управне школе у Бањалуци, похађа многе течајеве керамике од 1981. до 1994. год. Више пута је излагао своје радове.

Наша екипа теренских репортера, имала је задатак да пронађе господина Вујмиловића и да га интервјуише. Па да видимо:

• **Како се финансирате за Ваш рад?**
Крадем од жене! Шалим се... Одвајам од себе због љубави према умјетности.

• **Да ли можете живјети од Ваших радова? Колико кошта, у просјеку, једно Ваше дјело?**

Продаје се, али је куповна моћ нашег народа слаба. Драго ми је што се моја дјела налазе код династије Карађорђевић, код грађана Париза, Лондона и Москве. Цијена им је различита.

„Крајишка мајка са преслицом“

• **Шта бисте поручили данашњој омладини?**

Слушајте своје родитеље и професоре, радите и учите. Позавршавајте школе, постаните стручњаци у занимањима која волите, а боља времена ће доћи!

„Радост“

• **Од када се бавите керамиком?**

Од 1979, а надам се да ћу наставити са радом и убудуће.

• **Тек сте у 41-ој години почели да посјећујете течај керамике у Бањалуци. Зашто тако касно?**

У бившој Југославији није било ликовне академије, већ само течајеви, а у Милошевцима није било ништа.

• **Познато је да сте рано остали без родитеља, који су страдали у усташком логору смрти „Јасеновац“. Како сте се касније борили кроз живот?**

„Свако вријеме носи своје бреме“, а моје прошло вријеме не бих пожелио ником. Ипак сам се сам снашао и открио божји дар.

• **Шта покушавате да изразите Ваших радовима ?**

Већином прошлост у свом животу, а свако дјело пише један роман.

• **Можете ли нам испричати неку анегдоту из школског живота .**

Једне зиме, чини ми се 1954. године, владале су велике хладноће, веће од -30°C. Ми, дјеца – било нас је свега троје из села који смо ишли у лакташку нижу гимназију – кренули смо у школу. Пошто тада није било моста преко Врбаса, прелазили смо лађом. Међутим, Врбас се заледио, а лађа се могла само окренути. Наставили смо пут преко леда. Било ми је зима, те сам се почео смрзавати. Свратио сам код најближе куће Пере Петковића да се огријем, а моји рођаци су отишли у школу. Лежим ја онако поред ватре, кад Перина жена упита: „Шта то смрди? Шта гори?“ Ја погледах у своју вунену чаралу и видјех да се она запалила. Био сам на прагу смрзавања, те нисам примјетио да ми она гори...

„Нестао '95“

Александар Рудић, III